

Ἡ χαρά στήν πνευματική ζωή μας (Schmemmann Alexander Protopresbyter (1921-1983))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Τρίτη, 12 Ὀκτωβρίου, 1976

Συναντήσεις, συζητήσεις, τηλεφωνήματα. Ἔχω κουραστεῖ ἀπό τὰ παράπονα, ἀλλά τὸ γεγονὸς παραμένει: κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ συνεχῆ πίεση καὶ σπουδὴ, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐργαστεῖς. «Πάτερ, ποτὲ μπορῶ νὰ σᾶς δῶ;» Καμιὰ διέξοδος, ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα. Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο: «Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν» (Λουκ. 21,19).

Πηγή τῆς ψευδοῦς θρησκείας εἶναι ἡ ἀνικανότητα νὰ χαρεῖς, ἢ μᾶλλον ἡ ἄρνηση τῆς χαρᾶς, ἐνῶ ἡ χαρὰ εἶναι ἀπόλυτα οὐσιώδης ἐπειδὴ, δίχως ἀμφιβολία, ἀποτελεῖ καρπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Δὲν μπορεῖ κάποιος νὰ γνωρίζει ὅτι ὑπάρχει Θεὸς καὶ νὰ μὴ χαίρεται. Μόνο σὲ σχέση μὲ τὴ χαρὰ, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ταπείνωση εἶναι σωστός, γνήσιος καὶ καρποφόρος. Ἐξω ἀπὸ τὴ χαρὰ, ὅλα γίνονται δαιμονικά, μιά βαθύτερη διαστροφή κάθε θρησκευτικῆς ἐμπειρίας. Μιά θρησκεία φόβου. Θρησκεία τῆς ψευτοταπείνωσης. Θρησκεία τῆς ἐνοχῆς: τὰ πάντα εἶναι πειρασμοὶ καὶ παγίδες – ὄντως πολὺ δυνατοί, ὅχι μόνο στὸν κόσμο, ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία. Οἱ «θρησκευόμενοι» ἄνθρωποι, κατὰ κάποιο τρόπο, βλέπουν τὴ χαρὰ μὲ ὑποψία.

Πρώτη καὶ κύρια πηγὴ ὅλων τῶν πραγμάτων εἶναι τὸ «εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον...». Ὁ φόβος τῆς ἁμαρτίας δὲν μᾶς γλυτώνει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Αὐτὸ πού μᾶς σώζει εἶναι ἡ χαρὰ ἐν Κυρίῳ. Ἐνα αἶσθημα ἐνοχῆς ἢ ἠθικότητας δὲν μᾶς ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τοὺς πειρασμούς του. Ἡ χαρὰ εἶναι τὸ θεμέλιο τῆς ἐλευθερίας, ὅπου καλούμαστε νὰ σταθοῦμε. Ποῦ, πῶς καὶ πότε διαστρεβλώθηκε καὶ ἀμβλύνθηκε αὕτη ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Χριστιανισμοῦ -ἢ μᾶλλον, ποῦ, πῶς καὶ πότε οἱ Χριστιανοὶ ἄρχισαν νὰ κωφεύουν στὴ χαρὰ; Ποῦ, πῶς καὶ πότε ἡ Ἐκκλησία, ἀντὶ ν' ἀπελευθερώνει τοὺς βασανισμένους ἀνθρώπους, ἄρχισε νὰ τοὺς ἐκφοβίζει καὶ νὰ τοὺς τρομοκρατεῖ μὲ σαδιστικὸ τρόπο;

Οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται συνεχῶς γιὰ νὰ ζητήσουν συμβουλές (σήμερα ἀπὸ τὶς 7:30 τὸ πρωί, ἐξομολόγηση, συζήτηση, συζήτηση, συζήτηση, τέσσερις ἄνθρωποι μὲ προβλήματα, χωρὶς νὰ λογαριάζω τὶς συναντήσεις πού ἔχω ἀργότερα). Καὶ κάποια ἀδυναμία ἢ ψεύτικη ντροπὴ μὲ συγκρατεῖ ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς πῶ, «Δὲν ἔχω καμιὰ συμβουλή νὰ σᾶς δώσω. Δὲν ἔχω παρὰ μιά ἀδύναμη, ἐτοιμόρροπη, ἀλλὰ ὥστόσο γιὰ μένα, ἀδιάλειπτη χαρὰ. Τὴ θέλετε ;» Ὅχι, δὲν τὴ θέλουν. Θέλουν νὰ συζητοῦν

για «προβλήματα» καὶ νὰ κουβεντιάσουν για «λύσεις». Ὅχι, δὲν υπῆρξε μεγαλύτερη νίκη τοῦ Διαβόλου πάνω στὸν κόσμο ἄλλη ἀπὸ αὐτὴ τὴν «ψυχολογοποιημένη» θρησκεία. Ὑπάρχουν τὰ πάντα στὴν ψυχολογία. Ἐνα πράγμα εἶναι σὲ αὐτὴν ἀδιανόητο, ἀδύνατο: ἡ χαρά!

Πηγή: agiazoni.gr